Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

8 май 2019 година*

„Обжалване — Икономическа и парична политика — Регламент (ЕС) № 1024/2013 — Член 6, параграф 4 — Регламент (ЕС) № 468/2014 — Член 70, параграф 1 — Пруденциален надзор над кредитните институции — Задачи, възложени на Европейската централна банка (ЕЦБ) — Единен надзорен механизъм — Упражняване на тези задачи от компетентните национални органи — „По-малко значима“ кредитна институция — „Особени обстоятелства“, които обосновават дадена кредитна институция да се счита за „по-малко значима“

По дело C-450/17 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 26 юли 2017 г.,

Landeskreditbank Baden-Württemberg — Förderbank, установено в Карлсруе (Германия), за което се явяват A. Glos, T. Lübbig и M. Benzing, Rechtsanwälte,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Европейска централна банка (ЕЦБ), за която се явяват E. Koupepidou и R. Bax, в качеството на представители, подпомагани от H.-G. Kamann, Rechtsanwalt,

ответник в първоинстанционното производство,

Европейска комисия, за която се явяват W. Mölls и K.-P. Wojcik, в качеството на представители,

встъпила страна в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: J.-C. Bonichot, председател на състава, R. Silva de Lapuerta (докладчик), заместник-председател на Съда, A. Rosas, L. Bay Larsen и M. Safjan, съдии,

генерален адвокат: G. Hogan,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 5 декември 2018 г.,

* Език на производството: немски.

постанови настоящото

Решение

1 С жалбата си Landeskreditbank Baden-Württemberg — Förderbank (наричано по-нататък „Landeskreditbank“) иска да се отмени решението на Общия съд на Европейския съюз от 16 май 2017 г., Landeskreditbank Baden-Württemberg/ЕЦБ (T-122/15, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2017:337), с което Общият съд отхвърля жалбата му за отмяна на Решение ЕЦБ/SSM/15/1 на Европейската централна банка (ЕЦБ) от 5 януари 2015 г., прието в приложение на член 6, параграф 4 и член 24, параграф 7 от Регламент (ЕС) № 1024/2013 на Съвета от 15 октомври 2013 година за възлагане на Европейската централна банка на конкретни задачи относно политиките, свързани с пруденциалния надзор над кредитните институции (ОВ L 287, 2013 г., стр. 63) (наричано по-нататък „спорното решение“).

Правна уредба

Регламент № 1024/2013

2 Съображение 55 от Регламент № 1024/2013 гласи:

„Възлагането на надзорни задачи предполага значителна отговорност за ЕЦБ за запазване на финансовата стабилност в рамките на Съюза и за използване на надзорните правомощия по най-ефективния и пропорционален начин. […]“.

3 Член 1, първа алинея от този регламент гласи:

„С настоящия регламент на ЕЦБ се възлагат конкретни задачи относно политиките, свързани с пруденциалния надзор над кредитните институции, с цел да се допринесе за сигурността и стабилността на кредитните институции и стабилността на финансовата система в рамките на Съюза и отделните държави членки при пълно зачитане и задължение за полагане на грижа за единството и интегритета на вътрешния пазар на основата на равнопоставено третиране на кредитните институции с оглед да се избегне регулаторният арбитраж“.

4 Член 4 от посочения регламент, озаглавен „Задачи, възложени на ЕЦБ“, предвижда в параграф 1:

„В рамките на член 6 и съгласно параграф 3 от настоящия член, ЕЦБ е единственият орган, компетентен да извършва за целите на пруденциалния надзор следните задачи във връзка с всички кредитни институции, установени в участващите държави членки:

[…]“.

5 Член 6 от същия регламент предвижда:

„1. ЕЦБ изпълнява задачите си в рамките на единен надзорен механизъм [(ЕНМ)], който се състои от ЕЦБ и националните компетентни органи. ЕЦБ носи отговорност за ефективното и последователно функциониране на ЕНМ.

[…]

4. По отношение на задачите, определени в член 4, параграф 1 — с изключение на тези по букви а) и в) от него, ЕЦБ носи отговорностите по параграф 5 от настоящия член, а националните компетентни органи носят отговорностите по параграф 6 от настоящия член, в

съответствие с рамката и процедурите, зададени в параграф 7 от настоящия член, за целите на надзора на следните кредитни институции, финансови холдинги или смесени финансови холдинги, или клонове, които са установени в участващи държави членки, на кредитни институции, които са установени в неучастващи държави членки:

– кредитни институции, които не са толкова значими на консолидирана основа, като най-високото равнище на консолидация се намира в участващите държави членки или в отделните институции в конкретния случай на клонове, които са установени в участващи държави членки, на кредитни институции, които са установени в неучастващи държави членки. Значимостта се оценява въз основа на следните критерии:
  i) размер;
  ii) значимост за икономиката на Съюза или на дадена участваща държава членка;
  iii) значимост на трансграничните дейности.

По отношение на първа алинея по-горе, дадена кредитна институция или финансов холдинг, или смесен финансов холдинг не се счита за по-малко значима, освен ако това не е обосновано от [особени] обстоятелства, които следва да бъдат уточнени в методиката, при положение че е изпълнено което и да било от следните условия:
  i) общата стойност на активите ѝ надвишава 30 млрд. евро;
  ii) съотношението на общите ѝ активи спрямо БВП на участващата държава членка по установяване надвишава 20 %, освен ако общата стойност на активите ѝ е по-малка от 5 млрд. евро;
  iii) след постъпило уведомление от съответния национален компетентен орган, че той счита тази институция от съществено значение за местната икономика, ЕЦБ взема решение, което потвърждава съществеността ѝ значение след обстойна оценка, в т.ч. оценка на балансовия отчет, от страна на ЕЦБ, на въпросната кредитна институция.

ЕЦБ може също по собствена инициатива да разглежда дадена институция като институция от съществено значение тогава, когато последната е установила банкови дъщерни предприятия в повече от една участваща държава членка и нейните трансгранични активи или пасиви представляват значителен дял от общите ѝ активи или пасиви, при спазване на посочените в методиката условия.

Кредитни институции, за които е поискана или получена публична финансова помощ пряко от [Европейския инструмент за финансова стабилност (ЕИФС)] или [Европейския механизъм за стабилност (ЕМС)], не се считат за по-малко значими.

Независимо от предходните алинеи, ЕЦБ осъществява задачите, възложени ѝ с настоящия регламент, по отношение на трите най-значими кредитни институции във всяка от участващите държави членки, освен ако [особени] обстоятелства налагат друго.

5. По отношение на кредитните институции, посочени в параграф 4, и съгласно рамката, определена в параграф 7:

[…]

б) Когато е необходимо с оглед на последователното прилагане на високи стандарти на надзор, ЕЦБ може във всеки момент, по собствена инициатива след консултация с националните компетентни органи или по искане на национален компетентен орган, да реши да упражни пряко всички съответни правомощия по отношение на една или повече кредитни институции, посочени в параграф 4, включително в случаите, когато е била поискана или получена финансова помощ непряко от ЕИФС или ЕМС;

[…]

6. Без да се засягат разпоредбите на параграф 5 от настоящия член, националните компетентни органи изпълняват и носят отговорност за задачите, посочени в член 4, параграф 1, букви б), г—ж) и и), както и за приемането на всички надзорни решения по отношение на кредитните институции, посочени в параграф 4, първа алинея от настоящия член, съгласно рамката и процедурите по параграф 7 от настоящия член.

[…]

Националните компетентни органи докладват редовно на ЕЦБ относно провеждането на дейностите по настоящия член.

7. В консултация с националните компетентни органи и въз основа на предложение от Надзорния съвет ЕЦБ приема и оповестява рамка за организиране на практическите ред и условия за изпълнението на настоящия член.

8. Когато ЕЦБ се подпомага от националните компетентни органи или определените на национално равнище органи с оглед на упражняването на възложените ѝ с настоящия регламент задачи, ЕЦБ и националните компетентни органи спазват разпоредбите на съответните законодателни актове на Съюза по отношение на разпределението на отговорностите и сътрудничеството между компетентните органи на различни държави членки“.

6 В член 24 от Регламент № 1024/2013 се посочва:

„1. ЕЦБ създава Административен съвет за преглед, който да извършва вътрешен административен преглед на решенията, взети от ЕЦБ в изпълнение на възложените ѝ с настоящия регламент правомощия, след искане за преглед, представено в съответствие с параграф 5. Обхватът на вътрешния административен преглед е обвързан с процесуалното и материалното съответствие на такива решения с настоящия регламент.

[…]

5. В случаите, посочени в параграф 1, всяко физическо или юридическо лице може да поиска преглед на решение на ЕЦБ съгласно настоящия регламент, на което то е адресат или което го засяга пряко и лично. Искане за преглед срещу решение на Управителния съвет в съответствие с параграф 7 не се приема.

6. Всяко искане за преглед се съставя в писмен вид, включително изложението на основанията за него, и се подава в ЕЦБ в рамките на един месец от уведомяването на въпросното лице за решението или, при липса на такова уведомление, от деня, в който то е узнало за решението, според случая.

7. След като се произнесе относно допустимостта на искането за преглед, Административният съвет за преглед дава становище в срок, съответстващ на спешността на въпроса, но не по-късно от два месеца от получаването на искането, и го отнася до Надзорния съвет за изготвяне на нов проект за решение. Надзорният съвет взема предвид становището на Административния съвет за преглед и представя своевременно нов проект за решение на Управителния съвет. Новият проект за решение или отменя първоначалното решение, или го заменя с решение с идентично съдържание, или го заменя с изменено решение. Новият проект за решение се смята за приет, освен ако Управителният съвет не възрази в срок от максимум десет работни дни.

[…]

9. Становището на Административния съвет за преглед, новият проект за решение, представен от Надзорния съвет, и решението, прието от Управителния съвет в съответствие с настоящия член, са мотивирани и се изпращат на страните.

10. ЕЦБ приема решение за установяване на оперативните правила на Административния съвет.

[…]“.

Регламент (ЕС) № 468/2014

7 Съображение 9 от Регламент (ЕС) № 468/2014 на Европейската централна банка от 16 април 2014 година за създаване на рамката за сътрудничество в единния надзорен механизъм между Европейската централна банка и националните компетентни органи и с определените на национално равнище органи (ОВ L 141, 2014 г., стр. 1) гласи:

„[…] с настоящия регламент се доразвиват и определят процедурите за сътрудничество, установени с Регламента за ЕНМ между ЕЦБ и [националните компетентни органи] в рамките на ЕНМ, както и с определените на национално равнище органи, когато е уместно, като по този начин се гарантира ефективното и последователното функциониране на ЕНМ“.

8 Съгласно член 1, параграф 1 от този регламент:

„В настоящия регламент се установяват правила относно следното:

а) рамката, посочена в член 6, параграф 7 от Регламент[… № 1024/2013], а именно рамка за организиране на практическите ред и условия за изпълнението на член 6 от Регламент[… № 1024/2013] по отношение на сътрудничеството в рамките на ЕНМ, която да включва:
   i) конкретната методология за оценката и прегледа на това дали поднадзорно лице е определено като значимо или по-малко значимо в съответствие с установените в член 6, параграф 4 от Регламент[… № 1024/2013] критерии, както и режимът, който произтича от тази оценка;

   […]

[…]“.

9 Член 70 от посочения регламент, озаглавен „Особени обстоятелства, водещи до класификацията на значимо поднадзорно лице като по-малко значимо“, предвижда:

„1. Особените обстоятелства, посочени в член 6, параграф 4, втора и пета алинеи от Регламент[… № 1024/2013] (наричани по-долу „особените обстоятелства“), са налице, когато съществуват специфични и фактически обстоятелства, които правят класификацията на поднадзорно лице като значимо неподходяща, като се вземат предвид целите и принципите на Регламент[… № 1024/2013] и по-специално необходимостта от осигуряване на последователното прилагане на високи надзорни стандарти.

2. Терминът „особени обстоятелства“ се тълкува стриктно“.

10 Член 71 от Регламент № 468/2014, озаглавен „Оценка на съществуването на особени обстоятелства“, гласи следното:

„1. Съществуването на особени обстоятелства, които обосновават класификацията на иначе значимо поднадзорно лице като по-малко значимо, се определя за всеки отделен случай и специално за съответното поднадзорно лице или поднадзорна група, а не за категории поднадзорни лица.

[…]“.

Решение 2014/360/ЕС

11 С Решение 2014/360/ЕС на Европейската централна банка от 14 април 2014 година относно създаването на Административен съвет за преглед и установяването на оперативните му правила (ОВ L 175, 2014 г., стр. 47) се учредява Административният съвет за преглед, посочен в член 24 от Регламент № 1024/2013.

12 Член 7, параграф 1 от това решение предвижда, че:

„Всяко физическо или юридическо лице, което е адресат на решение на ЕЦБ съгласно Регламент [№ 1024/2013] или което е пряко и лично засегнато от такова решение и което желае да поиска вътрешен административен преглед […], внася писмено известие за преглед при секретаря, в което се посочва оспореното решение. Известието за преглед се подава на един от официалните езици на Съюза“.

13 Член 16 от посоченото решение гласи:

„1. Административният съвет приема становище относно прегледа в срок, съобразен със спешността на въпроса, но не по-късно от два месеца от датата на получаването на известието за преглед.

2. В становището се прави предложение за отмяната на първоначалното решение, замяната му с решение с идентично съдържание или замяната му с изменено решение. В последния случай в становището се съдържат предложения за необходимите изменения.

[…]“.

14 В член 18 от същото решение се посочва:

„Становището на Административния съвет, представеният от Надзорния съвет нов проект на решение и приетото от Управителния съвет ново решение се съобщават на страните от секретаря на Управителния съвет, като се прилагат и относимите мотиви“.

Фактическа обстановка

15 Landeskreditbank е юридическо лице на публичното право, учредено по силата на закона, чиито акции са еднолична собственост на провинция Баден-Вюртемберг (Германия).

16 На 25 юни 2014 г. ЕЦБ уведомява Landeskreditbank по същество, че с оглед на неговия размер то попада изцяло под неин надзор, а не под споделения надзор на ЕНМ съгласно член 6, параграф 4 от Регламент № 1024/2013, като го приканва да изрази становище.

17 На 10 юли 2014 г. Landeskreditbank оспорва този анализ, като изтъква по-специално наличието на особени обстоятелства по смисъла на тази разпоредба, както и на членове 70 и 71 от Регламент № 468/2014.

18 На 1 септември 2014 г. ЕЦБ приема решение, класифициращо Landeskreditbank като „значимо лице“ по смисъла на член 6, параграф 4 от Регламент № 1024/2013.

19 На 6 октомври 2014 г. Landeskreditbank иска преразглеждане на това решение на основание член 24, параграфи 1, 5 и 6 от Регламент № 1024/2013 във връзка с член 7 от Решение 2014/360. На 23 октомври 2014 г. е проведено изслушване пред Административния съвет за преглед.

20 На 20 ноември 2014 г. Административният съвет за преглед излиза със становище, според което решението, прието от ЕЦБ на 1 септември 2014 г., е законосъобразно.

21 Със спорното решение от 5 януари 2015 г. ЕЦБ отменя и заменя това решение, като същевременно запазва класификацията на Landeskreditbank като „значимо лице“. ЕЦБ подчертава по същество следното:

– класифицирането на Landeskreditbank като „значимо лице“ не е в противоречие с целите на Регламент № 1024/2013,

– рисковият профил на дадено лице е въпрос, който е неотносим на стадия на класифицирането му, и член 70 от Регламент № 468/2014 не може да се тълкува в смисъл, че включва критерии, които не са имали основание в Регламент № 1024/2013,

– дори да приеме, че в случая на Landeskreditbank са налице особени обстоятелства, тя би трябвало да провери също дали тези обстоятелства оправдават прекласифицирането на Landeskreditbank като „по-малко значимо“ лице,

– в приложение на член 70, параграф 2 от Регламент № 468/2014 понятието „особени обстоятелства“ трябва да бъде тълкувано ограничително и следователно само когато прекият надзор от ЕЦБ е неподходящ, дадено лице може да бъде прекласифицирано от „значимо“ в „по-малко значимо“,

– съобразяването на принципа на пропорционалност за целите на тълкуването не ѝ налага да проверява дали прилагането на критериите в член 6, параграф 4 от Регламент № 1024/2013 спрямо дадено лице е пропорционално, като преценката дали класификацията на дадено лице като значимо е „неподходяща“, не е еквивалентна на такава преценка на пропорционалността,

– адекватността на националните надзорни рамки и капацитетът им да прилагат високи надзорни стандарти не позволяват да се направи извод, че упражняването на пряк пруденциален надзор от ЕЦБ е неподходящо, тъй като Регламент № 1024/2013 не поставя като условие за това да се докаже неадекватността на националните надзорни рамки или на националните надзорни стандарти.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

22 С жалба, подадена в секретариата на Общия съд на 12 март 2015 г., Landeskreditbank иска да бъде отменено спорното решение.

23 В подкрепа на жалбата си Landeskreditbank изтъква пет основания, изведени по същество: първото — от нарушение на член 6, параграф 4 от Регламент № 1024/2013 и на член 70 от Регламент № 468/2014 при избора на приложените от ЕЦБ критерии, второто — от наличие на явни грешки в преценката на фактите, третото — от нарушение на задължението за мотивиране, четвъртото — от злоупотреба с власт поради факта на неупражнено от ЕЦБ право на преценка и петото — от нарушение на задължението на ЕЦБ да вземе предвид всички относими в случая обстоятелства.

24 С обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля жалбата на Landeskreditbank.

Искания на страните

25 С жалбата си Landeskreditbank иска от Съда:

– да отмени обжалваното съдебно решение,

– да отмени спорното решение, като разпореди запазване на последиците, свързани със заместването на решението на ЕЦБ от 1 септември 2014 г.,

– при условията на евентуалност, да отмени обжалваното съдебно решение и да върне делото на Общия съд,

– да осъди ЕЦБ да заплати съдебните разноски.

26 ЕЦБ иска от Съда:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди Landeskreditbank да заплати съдебните разноски.

27 Европейската комисия иска от Съда:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди Landeskreditbank да заплати съдебните разноски.

По жалбата

28 В подкрепа на жалбата си до Съда Landeskreditbank изтъква три основания.

По първото основание

29 С първото си основание Landeskreditbank изтъква нарушение на правото на Съюза при тълкуването и прилагането на член 6, параграф 4, втора алинея от Регламент № 1024/2013 и на член 70 от Регламент № 468/2014.

30 Това основание се подразделя на три части.

По първата част от първото основание

– Доводи на страните

31 В първата част от първото си основание по същество Landeskreditbank поддържа, че Общият съд е разтълкувал погрешно понятието „особени обстоятелства“ по смисъла на член 6, параграф 4, втора алинея от Регламент № 1024/2013 и на член 70 от Регламент № 468/2014 и че по-специално неправилно не е разтълкувал тези разпоредби в съответствие с принципа на пропорционалност.

32 Според Landeskreditbank Регламент № 1024/2013 е предоставил на ЕЦБ изключителна компетентност в областта на пруденциалния надзор над кредитните институции само по отношение на значимите институции, като националните органи остават компетентни по отношение на пруденциалния надзор над по-малко значимите институции.

33 В това отношение Landeskreditbank смята, че по силата на принципа на пропорционалност Общият съд е трябвало да разтълкува член 6, параграф 4, втора алинея от Регламент № 1024/2013 и член 70 от Регламент № 468/2014 в смисъл, че класифицирано на дадено лице като „по-малко значимо“ трябва да се запази за случаите, когато поради специфични и фактически обстоятелства, свързани с разглеждания случай, изглежда, че прекият пруденциален надзор над това лице от компетентните национални органи позволява да се постигнат целите на Регламент № 1024/2013 поне толкова добре, колкото прекият пруденциален надзор от ЕЦБ.

34 От друга страна, Landeskreditbank упреква Общия съд, че е нарушил принципа на тълкуване ut res magis valeat quam pereat и забраната да се изисква probatio diabolica, доколкото възприетото от Общия съд тълкуване на понятието „особени обстоятелства“ по смисъла на член 6, параграф 4, втора алинея от Регламент № 1024/2013 и на член 70 от Регламент № 468/2014 лишава тези разпоредби от полезното им действие, правейки невъзможно доказването, че такива обстоятелства са налице.

35 ЕЦБ и Комисията оспорват доводите на Landeskreditbank.

– Съображения на Съда

36 Както правилно отбелязва Общият съд в точка 64 от обжалваното съдебно решение, тълкуването от Общия съд на текстовете относно компетентността, предоставена от Съвета на ЕЦБ в областта на пруденциалния надзор, не може да бъде опровергано от доводите на жалбоподателя, които почиват на постулата, че по отношение на лицата, класифицирани като „по-малко значими“, националните органи запазват по силата на член 6, параграф 4 от Регламент № 1024/2013 правомощията си за изпълнението на задачите, изброени в член 4, параграф 1, букви б) и г)—и) от същия регламент.

37 Всъщност, най-напред, относно обхвата на правомощията на ЕЦБ в областта на прекия пруденциален надзор над кредитните институции следва да се припомни, че член 4 от Регламент № 1024/2013, озаглавен „Задачи, възложени на ЕЦБ“, предвижда в параграф 1, че в рамките на член 6 от този регламент ЕЦБ е „единственият орган, компетентен“ да извършва за целите на пруденциалния надзор задачите, изброени в член 4, параграф 1, по отношение на „всички“ кредитни институции, установени в участващите държави членки, без да се прави разлика между значими и по-малко значими институции.

38 Така от текста на член 4, параграф 1 от Регламент № 1024/2013 следва, че ЕЦБ разполага с изключителна компетентност да изпълнява задачите, посочени в тази разпоредба, по отношение на всички тези институции.

39 Действително по силата на член 6, параграф 1 от Регламент № 1024/2013 ЕЦБ изпълнява задачите си в рамките на ЕНМ, който се състои от нея и националните компетентни органи, и носи отговорност за ефективното и последователно функциониране на същия.

40 Именно в този контекст в съответствие с член 6, параграф 6 от Регламент № 1024/2013 компетентните национални органи изпълняват и носят отговорност за задачите, посочени в член 4, параграф 1, букви б), г)—ж) и и) от този регламент, както и за приемането на всички надзорни решения по отношение на кредитните институции, посочени в член 6, параграф 4, първа алинея, т.е. тези, които, в съответствие с критериите, предвидени в тази разпоредба, са „по-малко значими“.

41 По този начин компетентните национални органи оказват съдействие на ЕЦБ при изпълнението на задачите, възложени ѝ с Регламент № 1024/2013, чрез децентрализирано изпълнение на някои от тези задачи по отношение на по-малко значимите кредитни институции по смисъла на член 6, параграф 4, първа алинея от този регламент.

42 Съгласно съображение 9 от Регламент № 468/2014 с последния се доразвиват и определят процедурите за сътрудничество, установени с Регламент № 1024/2013 между ЕЦБ и компетентните национални органи в рамките на ЕНМ, като по този начин се гарантира ефективното и последователното му функциониране.

43 Така по силата на член 1, параграф 1, буква а) от Регламент № 468/2014 последният има по-специално за цел да установи рамката, посочена в член 6, параграф 7 от Регламент № 1024/2013, а именно рамка за организиране на практическите ред и условия за изпълнението на същия този член 6, който урежда сътрудничеството между ЕЦБ и компетентните национални органи в рамките на ЕНМ.

44 По-специално, в съответствие с посочения член 1, параграф 1, буква а), подточка i), Регламент № 468/2014 включва в част IV правилата относно определянето в съответствие с критериите, изложени в член 6, параграф 4 от Регламент № 1024/2013, на статута на поднадзорно лице като значимо или по-малко значимо и определя в този смисъл понятието „особени обстоятелства“ по смисъла на последната разпоредба, които правила могат да обосноват класифицирането на поднадзорно лице като по-малко значимо, въпреки че отговаря на критериите, които го класифицират като значимо.

45 В това отношение член 70, параграф 1 от Регламент № 468/2014 предвижда, че такива особени обстоятелства са специфичните фактически обстоятелства, които правят класификацията на поднадзорно лице като значимо неподходяща, като се вземат предвид целите и принципите на Регламент № 1024/2013, и по-специално необходимостта от осигуряване на последователното прилагане на високи надзорни стандарти.

46 От самия текст на тази разпоредба следва, че релевантните обстоятелства, които за целите на упражняването на пряк пруденциален надзор обосновават класифицирането на дадено лице като по-малко значимо, което лице по принцип въз основа на критериите, посочени в член 6, параграф 4, втора алинея от Регламент № 1024/2013, следва да бъде класифицирано като значимо, са единствено тези, отнасящи се до това дали е подходящо или не класифицирането на това лице като значимо.

47 Следователно упражняването на пряк пруденциален надзор над значимо лице от националните органи е възможно само при наличие на обстоятелства, от които става ясно, че класифицирането на това лице като значимо е неподходящо за постигане на целите, преследвани от Регламент № 1024/2013.

48 Както посочва Общият съд в точки 44 и 46 от обжалваното съдебно решение, в текста на член 70, параграф 1 от Регламент № 468/2014 въобще не е посочена оценка на необходимостта от пряк пруденциален надзор над значимо лице от ЕЦБ, а от буквалното тълкуване на тази разпоредба не следва, че фактът, че прекият пруденциален надзор над това лице от националните органи би бил в същата степен в състояние да постигне целите на този регламент, както и надзорът, упражняван единствено от ЕЦБ, би обосновал класифициране на посоченото лице като по-малко значимо.

49 Следователно, както Общият съд е приел в точки 54, 63 и 72 от обжалваното съдебно решение, по отношение на задачите, посочени в член 4, параграф 1 от Регламент № 1024/2013, Съветът предоставя на ЕЦБ изключителна компетентност, чието децентрализирано упражняване от националните органи се позволява в член 6 от този регламент, в рамките на ЕНМ и под контрола на ЕЦБ, по отношение на по-малко значимите кредитни институции по смисъла на член 6, параграф 4, първа алинея и по отношение на някои от тези задачи, като едновременно с това на ЕЦБ е предоставена изключителната компетентност да уточни съдържанието на понятието „особени обстоятелства“ по смисъла на въпросния член 6, параграф 4, втора алинея, която компетентност е била упражнена чрез приемането на членове 70 и 71 от Регламент № 468/2014.

50 По-нататък следва да се припомни, че съгласно член 6, параграф 4, втора алинея от Регламент № 1024/2013 класифицирането на Landeskreditbank като по-малко значима кредитна институция, чиято обща стойност на активите надвишава 30 млрд. евро, се подчинява на условието особени обстоятелства по смисъла на тази разпоредба да обосновават то да се счита за такава институция.

51 В това отношение Landeskreditbank погрешно поддържа, че Общият съд е разтълкувал член 6, параграф 4, втора алинея от Регламент № 1024/2013 и член 70 от Регламент № 468/2014, без да вземе предвид принципа на пропорционалност.

52 Всъщност налага се констатацията, че в точки 66—85 от обжалваното съдебно решение Общият съд е разтълкувал тези разпоредби, вземайки предвид този принцип.

53 По-специално в точка 68 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно е припомнил, че преценката на пропорционалността на дадена мярка трябва да се съчетава със зачитане на евентуално признатата свобода на преценка на институциите на Съюза по повод на приемането ѝ (вж. в този смисъл решение от 12 декември 2006 г., Германия/Парламент и Съвет, C-380/03, EU:C:2006:772, т. 145 и цитираната съдебна практика).

54 В този смисъл е важно да се отбележи, че разпоредбите на регламенти № 1024/2013 и № 468/2014 предоставят на ЕЦБ правомощието за вземане на решение, което отчита фактически обстоятелства, като налагат условия, пропорционални на тези обстоятелства. Така съгласно член 6, параграф 4, втора алинея от Регламент № 1024/2013 лице, което въз основа на критериите, посочени в тази разпоредба, не трябва да се счита за по-малко значимо, може въпреки това да се приеме за такова, ако особени обстоятелства, които са определени в член 70 от Регламент № 468/2014, обосновават това.

55 Посочената в тези разпоредби хипотеза е такава, при която пряк пруденциален надзор над значимо лице от страна на националните органи би позволил по-добро постигане на целите, преследвани с Регламент № 1024/2013, отколкото пряк пруденциален надзор над това лице от ЕЦБ или, обратно, такава, при която последният надзор не би позволил тези цели да бъдат постигнати така добре, както пряк пруденциален надзор над съответното лице от страна на посочените органи.

56 За разлика от това съгласно член 6, параграф 5, буква б) от Регламент № 1024/2013, когато е необходимо с оглед на последователното прилагане на високи стандарти на надзор, ЕЦБ може във всеки момент, по собствена инициатива след консултация с компетентните национални органи или по искане на компетентен национален орган, да реши да упражни пряко всички съответни правомощия по отношение на една или повече кредитни институции, посочени във въпросния член 6, параграф 4.

57 Тези разпоредби се отнасят до различни критерии, а именно, от една страна, този за неподходящия характер на класифицирането на поднадзорно лице като значимо, а от друга страна, този за необходимостта от упражняване на съответните правомощия от страна на ЕЦБ.

58 Сравняването на тези разпоредби в точка 62 от обжалваното съдебно решение потвърждава преценката, до която стига Общият съд в точка 77 от това решение, че чрез създаването на ЕНМ в член 6 от Регламент № 1024/2013 законодателят на Съюза е съвместил отчитането на ролята на държавите членки при прилагането на правото на Съюза с изпълнението на целите на този регламент.

59 От това следва, че принципът на пропорционалност е взет предвид от законодателя на Съюза и че ЕЦБ не е длъжна, както подчертава Общият съд в точка 75 от обжалваното съдебно решение, да разглежда във всеки отделен случай дали въпреки прилагането на критериите, съдържащи се в член 6, параграф 4, втора алинея от Регламент № 1024/2013, дадена значима институция не трябва да попадне в обхвата на прекия надзор на националните органи, с мотива че те биха могли да постигнат по-добре целите на този регламент.

60 Следователно, без да е допуснал грешка при прилагане на правото, в точка 80 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че „специфични[те] фактически обстоятелства, които правят класификацията на поднадзорно лице като значимо неподходяща“, посочени в член 70, параграф 1 от Регламент № 468/2014, се позовават единствено на специфичните фактически обстоятелства, предполагащи, че пряк пруденциален надзор от националните органи може да постигне по-добре тези цели и принципи, по-специално необходимостта да се гарантира последователното прилагане на високи стандарти на пруденциален надзор, отколкото пряк пруденциален надзор от ЕЦБ.

61 Основателността на така възприетото от Общия съд тълкуване се подкрепя от факта, че съгласно член 70, параграф 2 от Регламент № 468/2014 изразът „особени обстоятелства“, посочена в член 70, параграф 1 от този регламент, както и в член 6, параграф 4, втора и пета алинея от Регламент № 1024/2013, трябва да се тълкува стриктно.

62 Накрая, доводът, че възприетото от Общия съд тълкуване на понятието „особени обстоятелства“ по смисъла на член 6, параграф 4, втора алинея от Регламент № 1024/2013 и на член 70 от Регламент № 468/2014 лишава тези разпоредби от полезното им действие, правейки невъзможно доказването, че такива обстоятелства са налице, следва да бъде отхвърлен.

63 Всъщност, както отбелязва генералният адвокат в точка 74 от заключението си, нищо не сочи, че това тълкуване, което е в съответствие със смисъла и целите на регламенти № 1024/2013 и № 468/2014, би поставило Landeskreditbank в невъзможност да се позове на „особени обстоятелства“ по смисъла на посочените разпоредби и да представи доказателства за тяхното съществуване.

64 При тези обстоятелства даденото от Общия съд тълкуване на понятието „особени обстоятелства“ по смисъла на тези разпоредби не е опорочено от грешка при прилагане на правото.

65 От това следва, че първата част от първото основание трябва да се отхвърли.

По втората част от първото основание

– Доводи на страните

66 С втората част от първото си основание Landeskreditbank поддържа, че като отказва да признае в точки 101—112 от обжалваното съдебно решение наличието на явна грешка на ЕЦБ в преценката на фактите, Общият съд е опорочил това решение, допускайки грешка при прилагане на правото.

67 По-специално Landeskreditbank смята, че Общият съд е трябвало, включително въз основа на собственото си тълкуване на релевантните разпоредби, да разгледа неговите специфични и фактически доводи, както и да провери дали в съответствие с тях пряк пруденциален надзор от компетентните национални органи би позволил по-добро постигане на целите на Регламент № 1024/2013, отколкото пряк надзор от ЕЦБ.

68 От друга страна, Landeskreditbank твърди, че дори когато е разгледал доводите му, че многообразието на правните рамки и на надзорните органи, регулиращи дейността му, оправдават пруденциален надзор от националните органи, Общият съд е допуснал грешка в преценката.

69 ЕЦБ и Комисията оспорват доводите на Landeskreditbank.

– Съображения на Съда

70 След като, както става ясно от точки 87, 88, 102, 104 и 108 от обжалваното съдебно решение, доводите на Landeskreditbank пред Общия съд се състоят в подкрепа на твърдението, че пряк пруденциален надзор от страна на германските органи е достатъчен за постигане на целите на Регламент № 1024/2013, както и за да се осигури последователното прилагане на високи стандарти за пруденциален надзор, и че пряк пруденциален надзор от страна на ЕЦБ не е необходим в това отношение, Общият съд правилно е приел, с оглед на тълкуването си на понятието „особени обстоятелства“ по смисъла на член 6, параграф 4, втора алинея от Регламент № 1024/2013 и на член 70 от Регламент № 468/2014, чиято основателност бе потвърдена при разглеждането на първата част от първото основание на настоящата жалба, тези доводи за ирелевантни.

71 От друга страна, освен че е направено едва на етапа на писмената реплика пред Общия съд, само по себе си твърдението на Landeskreditbank, че поради многообразието на правните рамки и на надзорните органи, регулиращи дейността му, пруденциален надзор от националните органи би позволил по-добро постигане на целите на Регламент № 1024/2013, отколкото пруденциален надзор, упражняван от ЕЦБ, е очевидно недостатъчно, за да се установи неподходящият характер на последния надзор и не може да задължи Общия съд да провери дали особени обстоятелства по смисъла на посочените разпоредби са евентуално налице.

72 Следователно, без да е допуснал грешка при прилагане на правото, в точка 112 от обжалваното съдебно решение, Общият съд е отхвърлил основанието на Landeskreditbank, изведено от наличието на явни грешки в преценката на фактите от страна на ЕЦБ.

73 От това следва, че втората част от първото основание трябва да се отхвърли.

По третата част от първото основание

– Доводи на страните

74 С третата част от първото си основание Landeskreditbank поддържа, че в точки 140—142 и 149 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно е приел, че ЕЦБ не може да се упреква в това, че не е използвала правото си на преценка и че е нарушила задължението си за разследване на фактите, отхвърляйки неговите доводи като ирелевантни.

75 ЕЦБ и Комисията оспорват доводите на Landeskreditbank.

– Съображения на Съда

76 Както бе отбелязано в точка 70 от настоящото решение, доводите на Landeskreditbank пред Общия съд по същество се състоят в поддържане на твърдението, че целите на Регламент № 1024/2013 могат да бъдат постигнати чрез пряк пруденциален надзор от страна на германските органи, без да е необходим в това отношение пряк пруденциален надзор от страна на ЕЦБ.

77 Доколкото обаче този довод е ирелевантен за целите на тълкуването на понятието „особени обстоятелства“ по смисъла на член 6, параграф 4, втора алинея от Регламент № 1024/2013 и на член 70 от Регламент № 468/2014, както то следва от точка 80 от обжалваното съдебно решение, а също и от точки 50 и 51 от настоящото решение, Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като в точки 142 и 150 от обжалваното съдебно решение е отхвърлил четвъртото и петото основание на Landeskreditbank, изведени съответно от злоупотреба с власт, извършена от ЕЦБ поради факта на незаконосъобразното неупражняване на правото ѝ на преценка, и от нарушение на задължението на ЕЦБ да разгледа и да съобрази всички релевантни обстоятелства по случая, с мотива че ЕЦБ не може да се упреква за това, че е отхвърлила тези доводи или че при прилагането на посочения член 70, параграф 1 не е взела предвид ирелевантни обстоятелства с оглед на текста на тази разпоредба.

78 Следователно третата част от първото основание трябва да се отхвърли.

79 С оглед на всички изложени по-горе съображения първото основание следва да се отхвърли.

По второто основание

80 С второто си основание Landeskreditbank изтъква изопачаване на спорното решение и неправилна преценка на изискванията за мотиви във връзка с него.

81 Това основание се състои от две части.

По първата част от второто основание

– Доводи на страните

82 С първата част от второто си основание Landeskreditbank поддържа, че в точки 31 и 34 от обжалваното съдебно решение Общият съд е изопачил спорното решение, като е възпроизвел неправилно мотивите му и като ги е замени със собствените си мотиви.

83 По-специално Landeskreditbank твърди, че критерият, според който класифицирането му като значимо лице може да бъде отхвърлено само ако докаже, че пряк пруденциален надзор от страна на компетентните германски органи позволява по-добро постигане на целите на Регламент № 1024/2013, отколкото надзор от ЕЦБ, отсъства от посоченото решение.

84 ЕЦБ и Комисията оспорват доводите на Landeskreditbank.

– Съображения на Съда

85 Според постоянната практика на Съда изискваните от член 296 ДФЕС мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и да излагат ясно и недвусмислено съображенията на институцията, която издава акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол (вж. решения от 5 декември 2013 г. Solvay/Комисия, C-455/11 P, непубликувано, EU:C:2013:796, т. 90 и от 10 март 2016 г., HeidelbergCement/Комисия, C-247/14 P, EU:C:2016:149, т. 16).

86 В конкретния случай е важно да се отбележи, че спорното решение е акт относно пруденциалния надзор над кредитна институция, приет от ЕЦБ, която разполага с широка свобода на преценка в това отношение, при положение че, както се посочва в съображение 55 от Регламент № 1024/2013, възлагането на надзорни задачи предполага значителна отговорност за ЕЦБ за запазване на финансовата стабилност в рамките на Съюза и за използване на надзорните правомощия по най-ефективния и пропорционален начин.

87 Отново според постоянната съдебна практика изискването за мотивиране трябва да се преценява в зависимост от обстоятелствата в конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите на акта или други лица, засегнати пряко и лично от него, могат да имат от получаване на разяснения. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на изискванията на член 296 ДФЕС, трябва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (решения от 5 декември 2013 г., Solvay/Комисия, C-455/11 P, непубликувано, EU:C:2013:796, т. 91 и от 10 март 2016 г., HeidelbergCement/Комисия, C-247/14 P, EU:C:2016:149, т. 16).

88 В това отношение следва да се припомни, че по силата на член 24, параграф 1 от Регламент № 1024/2013 ЕЦБ създава Административен съвет за преглед, който да извършва вътрешен административен преглед на решенията, приети от ЕЦБ в изпълнение на възложените ѝ с този регламент правомощия.

89 С Решение 2014/360, прието на основание член 24 от Регламент № 1024/2013, ЕЦБ създава този съвет.

90 Съгласно член 24, параграф 7 от Регламент № 1024/2013, когато е сезиран с искане за преразглеждане на решение, прието от ЕЦБ по силата на този регламент, посоченият съвет, след като се произнесе относно допустимостта на искането, дава становище и го отнася до Надзорния съвет на ЕЦБ за изготвяне на нов проект за решение. Член 16, параграф 2 от Решение 2014/360 предвижда, че със становището си Административният съвет за преглед прави предложение за отмяната на първоначалното решение, за замяната му с решение с идентично съдържание или за замяната му с решение за изменение, като в последния случай в становището се съдържат предложения за необходимите изменения. Член 24, параграф 7 от Регламент № 1024/2013 гласи, че Надзорният съвет взема предвид това становище и представя своевременно нов проект за решение на Управителния съвет, с което се отменя първоначалното

решение, заменя го с решение с идентично съдържание или го заменя с решение за изменение. Новият проект за решение се смята за приет, освен ако Управителният съвет не възрази в срок от максимум десет работни дни.

91 От друга страна, в съответствие с член 24, параграф 9 от Регламент № 1024/2013 и с член 18 от Решение 2014/360 становището на Административния съвет за преглед, новият проект за решение, представен от Надзорния съвет, и решението, прието от Управителния съвет, се мотивират и се изпращат на страните.

92 Следователно от разпоредбите на член 24 от Регламент № 1024/2013 и от Решение 2014/360 става ясно, че становището, новият проект за решение, както и решението, издадено от същата институция, т.е. ЕЦБ, се вписват в рамките на една и съща процедура на вътрешен административен преглед на решенията, приети от тази институция при упражняване на правомощията, възложени ѝ с Регламент № 1024/2013, и че в резултат на това те са, както отбелязва генералният адвокат в точка 98 от заключението си, неразривно свързани помежду си.

93 Ето защо в точки 31, 34 и 128 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно е разгледал спорното решение в светлината на становището на Административния съвет за преглед, което в съответствие с член 24, параграф 9 от Регламент № 1024/2013 и с член 18 от Решение 2014/360 е било изпратено на Landeskreditbank.

94 В случая Общият съд е констатирал, че в становището от 20 ноември 2014 г. Административният съвет за преглед приема, че решението на ЕЦБ от 1 септември 2014 г., което класифицира Landeskreditbank като „значимо лице“ по смисъла на член 6, параграф 4 от Регламент № 1024/2013, е законосъобразно и че със спорното решение ЕЦБ отменя и заменя това решение, като същевременно запазва тази класификация.

95 Следователно, без да е допуснал грешка при прилагане на правото, след като в точка 125 от обжалваното съдебно решение е посочил, че становището на Административния съвет за преглед е част от контекста, в който се вписва спорното решение, и може следователно, в приложение на съдебната практика, припомнена в точка 87 от настоящото решение, да бъде взето предвид, за да се прецени дали е достатъчно мотивирано това решение, в точка 127 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че от член 24, параграфи 1 и 7 от Регламент № 1024/2013 задължително следва, че доколкото произнасянето с посоченото решение е в съответствие с това становище, решението представлява негово продължение и че съдържащите се в него обяснения могат да се вземат предвид при преценката дали спорното решение е достатъчно мотивирано.

96 В този смисъл, отново без да е допуснал грешка при прилагане на правото, в точка 128 от обжалваното съдебно решение Общият съд прави, за целите на преценката дали спорното решение е мотивирано, съвместен прочит на това решение и на становището на Административния съвет за преглед, от който прочит извежда, че от една страна, ЕЦБ е приела, че „особени обстоятелства“ могат да съществуват само при условие че целите на Регламент № 1024/2013 са гарантирани по-добре от пряк пруденциален надзор от страна на националните органи, и че от друга страна, Landeskreditbank не е доказало, че това условие е било изпълнено по отношение на него.

97 При тези условия Общият съд не е изопачил спорното решение.

98 Следователно първата част от второто основание трябва да се отхвърли.

По втората част от второто основание

– Доводи на страните

99 Във втората част от второто си основание Landeskreditbank смята, че като е изопачил съдържанието на спорното решение, Общият съд е допуснал и грешка в преценката, като не е съобразил, че то не отговаря на изискванията за мотивиране, наложени от правото на Съюза.

100 Landeskreditbank смята по-специално, че спорното решение е нелогично и противоречиво, че от него не стават ясни мотивите, на които то се основава, и че не съдържа преглед на доводите му, така че, противно на твърдяното от Общия съд, той не е бил в състояние да упражни контрол законосъобразна ли е основателността на мотивите на това решение.

101 ЕЦБ и Комисията оспорват доводите на Landeskreditbank.

– Съображения на Съда

102 Тъй като втората част от второто основание се основава на отхвърлената от Съда при разглеждането на първата част от това основание хипотеза, че Общият съд е изопачил съдържанието на спорното решение, тя трябва да се отхвърли като несъстоятелна.

103 Предвид всички изложени по-горе съображения второто основание трябва да се отхвърли.

По третото основание

Доводи на страните

104 С третото си основание Landeskreditbank поддържа, че обжалваното съдебно решение е опорочено от процедурна грешка, тъй като включва аспекти, които не са обхванати от процедурата.

105 Според Landeskreditbank, отхвърляйки доводите му, с мотива че не е твърдял, че национален пруденциален надзор би позволил по-добро постигане на целите на Регламент № 1024/2013, отколкото пряк надзор от ЕЦБ, при положение че този критерий не е бил изтъкнат в хода на производствата пред ЕЦБ и пред Общия съд, последният е нарушил правото на изслушване и принципа на състезателност.

106 Същото се отнасяло и за посочването в точка 111 от обжалваното съдебно решение, че липсата на споразумение или съвместни действия между органите на провинция Баден-Вюртемберг и германските федерални органи може да направи сътрудничеството помежду им по-лесно, отколкото това с ЕЦБ.

107 ЕЦБ и Комисията оспорват доводите на Landeskreditbank.

Съображения на Съда

108 На първо място, не може да се приеме доводът на Landeskreditbank, че критерият, който позволява да се установи наличието на особени обстоятелства по смисъла на член 6, параграф 4, втора алинея от Регламент № 1024/2013 и на член 70, параграф 1 от Регламент № 468/2014, а именно че постигането на целите на Регламент № 1024/2013 ще бъде осигурено по

по-подходящ начин посредством пряк пруденциален надзор от страна на националните органи, отколкото посредством пряк пруденциален надзор от ЕЦБ, не е изтъкнат в хода на производството.

109 Всъщност, както отбелязва генералният адвокат в точка 116 от заключението си, видно от жалбата и от писмената защита, посоченият критерий е бил обсъждан пред Общия съд от страните, така че правото на Landeskreditbank да бъде изслушано и принципът на състезателност са спазени.

110 От друга страна, както посочва Общият съд в точка 129 от обжалваното съдебно решение, анализът на първото основание, изтъкнато от Landeskreditbank в подкрепа на жалбата му за отмяна, потвърждава, че то е било в състояние да разбере съображенията на ЕЦБ и да ги оспори в рамките на това основание, както и че Общият съд е бил в състояние да упражни контрол за законосъобразност върху основателността на мотивите на спорното решение.

111 Освен това устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание, състояло се пред него.

112 На второ място, що се отнася до посочването в точка 111 от обжалваното съдебно решение, че липсата на споразумение или съвместни действия между органите на провинция Баден-Вюртемберг и германските федерални органи може да направи сътрудничеството помежду им по-лесно, отколкото това с ЕЦБ, е достатъчно да се отбележи, че с това посочване Общият съд се е ограничил — в отговор на довода на Landeskreditbank, изтъкнат в стадия на репликата му, според който, като се има предвид многообразието на правните рамки и на надзорните органи, регулиращи дейността му, пруденциален надзор от страна на германските органи би могъл да осигури по-добре последователното прилагане на високи стандарти на пруденциален надзор, отколкото пруденциален надзор, упражняван от ЕЦБ — до констатацията, че след като не са представени конкретни доказателства, от които да се установи, че сътрудничество на националните власти помежду им за тази цел е по-лесно, отколкото сътрудничество с ЕЦБ, този довод трябва да се отхвърли като неподкрепен с доказателства.

113 Следователно правото на Landeskreditbank да бъде изслушано и принципът на състезателност не са били нарушени от Общия съд.

114 При тези условия третото основание трябва да се отхвърли.

115 От всички изложени по-горе съображения следва, че жалбата до Съда трябва да бъде отхвърлена в нейната цялост.

По съдебните разноски

116 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски.

117 Съгласно член 138, параграф 1 от този правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

118 Тъй като ЕЦБ е поискала Landeskreditbank да бъде осъдено да заплати съдебните разноски и то е загубилата делото страна, следва то да бъде осъдено да понесе освен направените от него съдебни разноски и тези на ЕЦБ и на Комисията.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) **Отхвърля жалбата.**

2) **Осъжда Landeskreditbank Baden-Württemberg — Förderbank да заплати съдебните разноски.**

Подписи